

graph dog i Grunden er det egentlige vigtige Punkt.

Christensen: Og jeg troede, at det fremgik ogsaa af den ærede Ministers Utringer med stor Klarhed, at dette Punkt fuldstændigt indeholdtes i Loven.

Da ikke flere ønskede at ytre sig, skred man til Afstemning, hvorved:

Forslag af Justitsministeren:

Til § 4.

At Slutningen af Paragraphen fra Ordene:

„Den ved Taxationen“ o. s. v., udgaaer,

og istedet derfor sættes: „Den ved Taxa-

tionen fastsatte Kjøbesum bemyndiges ved-

kommende Minister til at nedsætte, naar

Fæsteren eller Leieren overtager den hele

Forrentning af Kjøbesummen og Udredel-

sen af den aarlig Canon strax fra Skjø-

bets Udstedelse. Nedsættelsen bestemmes

med Hensyn til de i Finansministeriets

Bekjendtgørelse af 1ste November 1852

indeholdte Tabeller, eller til de, der

maaatte træde istedet for samme.“

for kastedes med 22. St. mod 10.

Loven i sin Heelhed fattes derpaa under

Forhandling.

Rosenørn: Da jeg var forhindret fra

at overvære det foreliggende Lovudkastets første

Behandling, finder jeg mig foranlediget til idag

at udtale, at jeg for en meget væsentlig Deel

er enig i den Anskuelse, som under Sagens

1ste Behandling blev udtalt af den høitagtede

4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Mad-

vig). Jeg erkjender, at det af flere forskjellige

Grunde er i høieste Grad ønskeligt, at ikke blot

det Fæstegods, her er Tale om, men ogsaa alt

andet Fæstegods efterhaanden gaaer over til

Arvesætte eller, efter min Anskuelse, endnu hel-

lere til fuldkommen Selveiendom, idet jeg for-

udsætter, at da for Fremtiden al Fæste-

tvang maa blive hævet. Men ligesom

jeg søger mig overbeviist om, at det kun ad

Frivillighedsveien bør efterstræbes, — og ogsaa

paa den Maade kan naaes, naar man ikkun
fra begge Sider med god Villie tager fat
paa Sagen, — at see Fæstegodsretten gaae over til
Selveiendom, saaledes maa jeg tilstaae, at jeg
ikke kan indsee Nødvendigheden af den fore-
liggende Lov. Det forekommer mig, at de
Forhold, Lovudkastet omhandler, meget vel
og i mange enkelte Tilfælde paa Billaar, der maa-
ske kunne være slemmere for Brugerne,
kunne ordnes, og efter min Formening ogsaa
utvivlsomt ville blive ordnede ad den admini-
strative Vej. Den nævnte høitagtede Lands-
tingsmand yttrede tillige den Formening, at
man maa skee kunde forsøge paa fra denne Lov
at drage uberettigede Conseqventer an-
gaaende det aldeles private Fæstegods, og
jeg maa tilstaae, at jeg deri er fuldkommen enig
med ham, og at jeg tillægger denne Betragt-
ning en saadan Vægt, at jeg væsentligt paa
Grund deraf ikke vil kunne give Loven min
Stemme.

**Ministeren for Kirke og Under-
viisningsvæsenet:** Det vil være indlysende,

at det, der, saa at sige, slutes eller forsvares

ved denne Lov, ikke er noget Nyt. Det er en

Fortsettelse af en Virksomhed fra Regeringens

Side, der snart kan holde sit 100-aarige Ju-

bilæum. Der er allerede langt ind i det forrige Aar-

hundrede taget Bestemmelser, der væsentligt

grunde sig paa den selsamme Anskuelse, der

gjør sig gjældende i denne Lov. Det vil være

indlysende, at enhver som helst Slutning, man

maaatte drage med Hensyn til det private Fæste-

gods, er aldeles uberettiget. Denne Lov hviler

paa et ganske andet Grundlag end en Lov,

som man vilde give om det private Fæstegods

Overgang til Selveiendom. Denne Betænke-

lighed troer jeg derfor ikke bør afholde Nogen

fra at stemme for Loven.

Rosenørn: Det kan for Ingen være

mere klart, end det er det for mig, at de Ana-

logier, man vilde søge at drage derfra, vilde

være aldeles uberettigede; deri vil jeg

give den høitagtede Minister Ret. Men, saa-

vidt jeg veed, udtalte den høitagtede Minister

tillige ved Sagens første Behandling, at det

Fæstegods, hvorom der her er Tale, vilde